

[Poul Boeg.]

hensyn, der talte for dem, og at de i denne situation måtte veje tungere.

Dermed har jeg altså fremlagt en række synspunkter og betragtninger vedrørende substansen i dette, men i øvrigt er jo det mest centrale i ministerens redegørelse af mere proceduremæssig karakter; dette spørgsmål om, hvorvidt man eventuelt skulle nedlægge fredningsplanudvalgene og gennemføre en ændret administrativ ordning, specielt i den form at man så overdrog arbejdet til amtsrådene.

Jeg vil for det første gerne udtrykke min påskønnelse af, at ministeren har fremlagt dette i den form, hvori det er sket, nemlig, som det hedder i redegørelsen, til åben debat, at ministeren delagtiggør folketinget i den tvivl, han selv føler om, hvad der vil være den rette løsning, helt på linje med det, som jo er centrum-demokraternes politik, at vi ikke skal have afgørelserne forudiskonteret og mere eller mindre truffet i regeringskontorerne, men skal have dem frem til en åben debat og en meningsbrydning her i tinget.

Det er vel klart, at vi som andre i princippet må være tilhængere af en forenkling og en rationalisering af administrationen, og vi kan derfor godt have en vis sympati, en vis forståelse for denne idé med at overføre arbejdet til amtsrådene. Men heroverfor står på den anden side, at man må være opmærksom på, at sådanne forenklinger ikke gennemføres på bekostning af saglighed, grundighed, garanti for rigtige afgørelser osv. Og hvis vi tager det op til vurdering ud fra den synsvinkel, kan vi ikke frigøre os for endog ret så mange betænkeligheder ved en sådan nedlæggelse og en overførsel til amtsrådene, og jeg skal skitsere de vigtigste af de synspunkter, vi her har.

For det første er amtsrådene jo travlt bebyrdede offentlige instanser, og hvis de nu skal have yderligere opgaver, løber man muligvis en risiko for, at disse ikke får den tidsprioritet, de skulle have.

Dernæst føler vi os heller ikke helt overbevist om, at amtsrådene i alle henseender ville have den fornødne habilitet. Der peges jo netop i noget af det materiale, ministeren har fremlagt, på, at der også ofte vil være andre interesser hos offentlige instanser, og det kan meget vel tænkes, at økonomiske

interesser, en interesse i at gennemføre udstyknings, der fører flere skatteydere til området, kan spille ind. Det er ikke skrivebordsfantasi fra min side; jeg har set nogle efter min opfattelse ret så vederstyggelige projekter gennemført i det smukke nord-sjællandske landskab, hvor jeg mener at vide, at det er synspunkter af den art, der er slået igennem.

Dertil kommer som det næste, at jeg tror, det psykologisk ville være uheldigt at nedlægge disse udvalg. Jeg befrygter, at det, om end med urette, i befolkningen let kunne blive opfattet sådan, at nu var der mindre interesse for fredningssagen, når disse fredningsudvalg skulle nedlægges.

Lidt mere parentetisk har jeg heller ikke kunnet undgå at hæfte mig ved, at man ikke har sådanne udvalg i København og på Frederiksberg; jeg tror, ministeren ved, hvad jeg siger til, når jeg siger, at det måske er noget, der kan føre til, at sporene skrømmer, jfr. den konstruktive debat, ministeren og jeg for nogen tid siden havde her i tinget bl. a. om Vestamagerproblematikken.

Men dertil kommer så ikke mindst, at når man ser på de funktioner, som disse udvalg har, er det, som det nævnes i den særlige redegørelse, vi har fået for fredningsplanudvalgenes beføjelser og arbejdsområde, et stort register af arbejdsopgaver. Jeg skal ikke tage tid med at gå i mange enkeltheder, jeg kan blot bl. a. pege på side 3 og 4, selve indholdsfortegnelsen, der viser, at ikke alene er der mange beføjelser og funktioner efter naturfredningsloven, men jeg har talt op, at der i alt er 15 andre love, der giver disse udvalg særlige beføjelser, og mange af dem er jo vigtige og centrale love: by- og landzonenloven, loven om bygningsfredning, råstofloven og mange andre.

Men holder vi os til naturfredningsproblematikken, hæfter jeg mig særlig ved det, der står på side 7-8 i dette aktstykke, nemlig om hvem der kan rejse fredningssag. Det fremgår heraf, at det kan gøres f. eks. af Naturfredningsforeningen, men af en række tekniske grunde gør den det sjældent. Det kan dernæst gøres af ministeriet, men det er der kun få eksempler på. Det kan for det tredje gøres af kommunalbestyrelser, og vi får at vide, at de gør det kun meget sjældent. Tilbage er der altså som praktisk reali-